

[Gerda Møller.]

den i forholdene ude på centeret, og så længe de studerende dernede indtager en truende holdning over for myndighederne og opfordrer andre til sanktioner, kan et ansvarligt folketing ikke sidde med hænderne i skødet og se til, men må gribe ind, mens tid er, hvis det da ikke allerede er for sent.

Fru Lone Dybkjær spørger videre, om vi skal lade os provokere af den bevidste fløj ved centeret. Ja, det kommer jo an på, hvor groft provokerende de er, men når ministeren lader sig provokere og føler sig foranlediget til at relegere de bojkottende studerende, har provokationerne åbenbart været alvorlige nok, og så kan jeg ikke se, at vi ikke skulle være i vor gode ret til at få situationen belyst her i folketinget og dermed for befolkningen. Vi har jo ikke samme interesser som regeringspartiet og andre partier her i salen i henseende til at skjule forholdene ved RUC, som de er; det må da i hvert fald være svært for regeringen offentligt at erkende, at der stadig er problemer trods alle de foranstaltninger, regeringen har foretaget.

Så siger fru Lone Dybkjær, at når forliget er indgået, må vi respektere det. Det ser jeg ingen anledning til, så længe de studerende ikke selv respekterer det, og det har det jo knebet svært med.

Hvad angår RUCs historie, kan jeg stort set bekræfte den fremstilling, fru Lone Dybkjær gav, men jeg vil gerne føje til, hvad vor ordfører, hr. Haunstrup Clemmensen, sagde under behandlingen af lovforslaget. Han sagde, at vort parti var interesseret i en afklaring af hele uddannelsescenterbegrebet, det var vældig store bevillinger, det drejede sig om — bevillinger på milliarder af kroner — og det må betyde, sagde hr. Haunstrup Clemmensen, flere reelle muligheder for en mere alsidig og bedre uddannelse, og det sammen med en effektiv studietilrettelæggelse og tilstrækkelig god kapacitetsudnyttelse måtte være et helt uomgængeligt krav for de konservative.

Ingen af disse krav er blevet opfyldt, og derfor finder vi ikke denne debat overflødig, og da vi jo har lovet at følge udviklingen ganske nøje, føler vi os også forpligtet til at gribe ind, når der opstår situationer dernede.

Jeg afviser helt, at det kun er en lille og

betydningsløs episode. Tværtimod er den et eklatant bevis på, at de militante studenter ved centeret stadig arbejder på at sætte de andre studenter og andre studerende udenfor op mod systemet og kun at ville studere på egne præmisser.

Hr. Freddy Madsen var inde på arbejdet og eksperimenterne på RUC og sagde, at dette arbejde ikke er definitivt slut med en afvikling af RUC. Vi ved alle sammen — og det har vi jo også fået beviser for — at sådanne eksperimenter også foregår andre steder; jeg kan nævne Ålborg universitetscenter, jeg kan nævne arkitektskolen; der kunne nævnes andre steder. Men det er vel allerede nu desværre en kendsgerning, at den hensigt, som lå i den daværende undervisningsministers redegørelse, nemlig at beslutningen om de forskellige basisuddannelser skal træffes i 1976 — det vil sige, om vi skal have dem, om de skal være obligatoriske, og formen for dem — nu ikke kan træffes, og det kan vi først og fremmest takke de studerende på RUC for; de har faktisk holdt os, befolkningen og folketinget, for nar.

Hermed bliver den strukturændring, som hr. Lembourn talte om, som jeg er helt enig i skal ske, og som jeg vedstår står i det konservative folkepartis program, altså den strukturændring for de videregående uddannelser, som vi alle sammen ønsker, forsinket. Den skulle netop hvile på en basisuddannelse efterfulgt af kompetencegivende trindelte overbygninger. Men det kan jo ikke ske, før der har fundet en vurdering sted, og den vurdering må foreløbig være udskudt på grund af forholdene på RUC.

Så vil jeg over for hr. Lembourn beklage det fremsatte dagsordensforslag, hvis det er affattet ikke i den hensigt først og fremmest at redde RUC, men at redde regeringen. I så fald må jeg konstatere, at det, der gjaldt for en tidligere statsminister, åbenbart også gælder for hr. Lembourn, nemlig at man har et standpunkt, til man tager et nyt. Thi ingen af de to andre gange, hvor det konservative folkeparti har fremkaldt afstemning om Roskilde universitets fremtid og dermed afvikling, har hr. Lembourn været uenig med os om, at centeret bør afvikles, sidste gang var så sent som den 28. november 1975, altså for kun godt 5 måneder siden. Men nu er hr. Lembourns stilling her i tinget